

Sygn. akt: I C 1428/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Pleszewie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Ireneusz Kawęcki
-----------------	----------------------

Protokolant : starszy sekretarz sądowy Ewelina Mielcarek

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2015 r. w Pleszewie na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W.

przeciwko K. O. i H. O.

o zapłatę

1. zasądza solidarnie od pozwanych K. O. i H. O. na rzecz powoda Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. kwotę 12.241,82 zł (dwanaście tysięcy dwieście czterdzieści jeden złotych 82/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP obliczanymi od dnia 27 listopada 2014 r. do dnia zapłaty
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala
3. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 2.771,95 zł (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt jeden złotych 95/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania
4. wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Ireneusz Kawęcki

Sędzia SR

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. we W. wniósł w dniu 19 maja 2015 roku pozew w postępowaniu elektronicznym o zasądzenie solidarnie od pozwanych K. O. i H. O. kwoty 13.698,66 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanych kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż strona pozwana zawarła w dniu 12 stycznia 2012 roku ze stroną powodową umowę kredytu bankowego nr (...), na podstawie której otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, zobowiązując się jednocześnie do jej zwrotu na warunkach ściśle określonych w umowie. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego strona powodowa wypowiedziała przedmiotową umowę, a niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Z tego tytułu powstało zadłużenie, które znajduje odzwierciedlenie w treści ksiąg rachunkowych banku.

Z dniem 27 listopada 2014 roku roszczenie stało się wymagalne. Strona pozwana do dnia wytoczenia niniejszego powództwa nie spłaciła zobowiązania.

Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pleszewie.

W wyniku uzupełnienia braków pozwu przed sądem właściwości ogólnej powód podtrzymał w całości żądanie pozwu i jego uzasadnienie

Pozwani K. O. i H. O. nie stawili się na rozprawę w dniu 25 listopada 2015 roku oraz nie usprawiedliwili swojej nieobecności, w związku z czym sąd, w oparciu o treść art. 339 § 1 i 2 k.p.c., wydał w sprawie wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 12 stycznia 2012 roku powód Bank (...) S.A. we W., zawarł z pozwanymi K. O. i H. O. umowę o kredyt gotówkowy nr (...).

(dowód: umowa o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 12.01.2012 roku k. 18-25)

Pismem z dnia 28 lipca 2014 roku powód wypowiedział pozwanym umowę i wezwał ich do zapłaty kwoty 13.108,46 złotych w terminie 30 dni od dnia otrzymania pisma.

(dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 28.07.2014 roku k. 16)

W księgach rachunkowych powoda ujęta została wymagalna wierzytelność przysługująca powodowi wobec pozwanych z tytułu umowy o kredyt gotówkowy nr (...), która na dzień wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych tj. na dzień 24 kwietnia 2015 roku wynosiła 13.669,46 złotych. Na kwotę wymagalnego zadłużenia złożyła się kwota 12.241,82 złotych tytułem należności głównej, kwota 2.039,92 złotych z tytułu odsetek i kwota 29,20 złotych tytułem kwoty kosztów wezwań i upomnień.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych banku k.14)

Sąd zważył, co następuje.

Pozwani nie stawili się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę oraz nie wypowiedzieli się co do twierdzeń powoda. W związku z tym, zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, które nie budziły uzasadnionych wątpliwości.

Powód wywodzi swoje roszczenie z treści art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania umowy. Niewykonanie zobowiązania zachodzi wówczas, gdy w zachowaniu dłużnika nie występuje nic, co odpowiadałoby spełnieniu świadczenia, natomiast nienależyte wykonanie zobowiązania ma miejsce wtedy, gdy zachowanie dłużnika zmierzało do spełnienia świadczenia, jednak osiągnięty przez niego wynik nie spełnia wymogów świadczenia, do którego dłużnik był zobowiązany. W związku z takim zachowaniem dłużnika wierzycielowi przysługuje odszkodowanie. W przypadku, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego funkcję odszkodowawczą pełni odsetki (patrz: art. 481 § 1 - 3 k.c.), które przysługują wierzycielowi za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Wskazać należy, że dołączony do akt wyciąg z ksiąg banku w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego nie posiada mocy prawnej dokumentu urzędowego w stosunkach umownych z konsumentem, nie korzysta zatem z domniemania, że jego treść jest prawdziwa. W takiej sytuacji powód winien wykazać w oparciu o stosowne dokumenty oraz inne środki dowodowe, iż należności we wskazanej w wyciągu z ksiąg funduszu wysokości mu się należą. Powyższe potwierdza również dokonana w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego nowelizacja art. 95 ustawy Prawo bankowe (Dz. U. z 1997r., nr 140 poz. 939 ze zmianami), do którego ustawodawca dodał ust. 1a. Zgodnie z dyspozycją

art. 95 ust. 1 ustawy, księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym (ust. 1a art. 95 ustawy). Zatem księgi rachunkowe banku i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzone pieczęcią banku mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności banku poza postępowaniem cywilnym, jakim jest przedmiotowe postępowanie. Wyciąg z ksiąg banku nie jest też żadnym szczególnego rodzaju dokumentem prywatnym. Powód nie jest bowiem sędzią w swojej własnej sprawie i wystawiony przez niego dokument nie ma żadnej szczególnej mocy. Jest jedynie oświadczeniem procesowym strony, że roszczenie w takiej wysokości jej przysługuje. W takiej sytuacji powód winien wykazać w oparciu o stosowne dokumenty oraz inne środki dowodowe, iż należności we wskazanej w wyciągu z ksiąg banku wysokości mu się należą. Tylko dokument urzędowy ma walor domniemania, że zawarte w nim dane są prawdziwe, dokument prywatny takiego domniemania nie posiada.

Roszczenie powoda odnośnie należności głównej sformułowane zostało w sposób jasny, podlegający ewentualnej weryfikacji przez pozwanych i nie budziło wątpliwości sądu w świetle przytoczonych okoliczności i przedłożonych w sprawie dowodów. Jako niezasadne i niewykazane uznać należało dochodzenie od pozwanych kwoty 2.039,92 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek naliczanych zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz kwota 29,20 złotych tytułem kosztów wezwań i upomnień.

Zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i judykatury prawa, jeżeli żądanie strony dotyczy również zasądzenia odsetek obowiązana jest ona dokładnie określić ich wysokość oraz czas obliczeniowy (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze. Część druga. Postępowanie zabezpieczające. Tom I pod redakcją T. Erecińskiego. Wydanie 2. Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis. Warszawa 2007, teza 17 do art. 187 strona 453). Tylko bowiem tak określone żądanie, pozwala z jednej strony sądowi zweryfikować jego zasadność, z drugiej natomiast gwarantuje pozwanemu, którym z reguły jest osoba nie posiadająca wiedzy prawniczej, realizację prawa do obrony oraz podnoszenia ewentualnych zarzutów. Powód dochodził w pozwie roszczenia, którego część stanowią skapitalizowane odsetki. Winien więc przytoczyć okoliczności faktyczne i uzasadnić wysokość tej części roszczenia. Na temat kapitalizacji odsetek wypowiedział się szeroko Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów z dnia 21 października 1997 r., III ZP 16/97, OSNP 1998/7/. Wskazał, że kapitalizacja odsetek w sensie potocznym jest czynnością rachunkową polegającą na wyliczeniu sumy na podstawie znanej stopy procentowej i okresu czasu. Jako kategoria prawna polega nie tylko na zsumowaniu, ale i dodaniu jej do kwoty kapitału. W ten sposób odsetki nie są już dochodzone obok świadczenia głównego, gdyż same stają się świadczeniem głównym bądź jego częścią. Powód nie podał od jakiej kwoty i według jakiej stopy procentowej naliczał skapitalizowane odsetki umowne w wysokości 1.427,64 złotych. Sąd zweryfikował tę część żądania pozwu w oparciu o wyliczenia kalkulatora odsetkowego LEX, poprzez ustalenie wysokości odsetek maksymalnych od kwoty całego kapitału w wysokości 12.241,82 zł za okres od 12 marca 2014 r. do 26 listopada 2014 r.. Wysokość tych odsetek wynosi 1.329,50 zł (patrz: załącznik uzasadnienia) **Zatem kwota dochodzona przez powoda przekracza wysokość odsetek maksymalnych, co jest niedopuszczalne prawnie.** Wielkość ta jest tym bardziej wątpliwa i niewiarygodna jeśli weźmie się pod uwagę okoliczność, że na dzień wypowiedzenia umowy, tj. na dzień 28 lipca 2014 r. tylko niewielka część kapitału była przeterminowana. Wniosek z tego wypływa jeden, iż powód przytoczył w pozwie nieprawdziwe okoliczności faktyczne dotyczące dochodzenia odsetek umownych obok należności głównej. Podawane przez niego wielkości dotyczące kwoty kapitału oraz okresu naliczania i wysokości stopy kredytowej pozostają w jaskrawej sprzeczności z rzeczywistymi obliczeniami. Podobnie rzecz się ma z odsetkami z tytułu opóźnienia w kwocie 612,28 zł. Powód nie podał według jakiej stopy procentowej i od jakiej (-ich) kwoty (kwot) kapitału odsetki te naliczył. Sama nieobecność na rozprawie pozwanych i niezajęcie przez nich stanowiska w sprawie nie uzasadnia zasądzenia na rzecz powoda „ w ciemno”

powyższych kwot, bowiem powód nie uprawdopodobnił, że roszczenia w takiej wysokości tytułem skapitalizowanych odsetek należą mu się. Na powódzie jako profesjonalistę "w zderzeniu" z drugą stroną procesu jaką jest konsument spoczywał obowiązek jasnego, logicznego i nie budzącego żadnych wątpliwości szczegółowego wyjaśnienia wysokości dochodzonego roszczenia oraz jego podstawy. **Analogiczne stanowisko jak sąd w niniejszej sprawie zajął Sąd Okręgowy w Kaliszu między innymi w wyroku z dnia 05 czerwca 2014 r. w sprawie II Ca 199/14 oraz w wyroku z dnia 12 czerwca 2014 roku w sprawie II Ca 215/14, zaś w ostatnim okresie w wyroku z dnia 20 października 2015 r. w sprawie II Ca 442/15.** Również w zakresie części roszczenia określonego jako koszty wezwań i upomnień powód nie przytoczył w pozwie jakichkolwiek okoliczności faktycznych potwierdzających zasadność tego żądania i nie wskazał za jakie czynności bankowe bądź innego rodzaju koszty te zostały pozwany naliczone.

Biorąc pod uwagę wszystkie wymienione okoliczności uznać należało, że powód nie wykazał, zgodnie z treścią art. 6 k.c., że żądanie w części dotyczącej skapitalizowanych odsetek oraz kosztów wezwań i upomnień mu się należy.

Pozwani są konsumentami a powód profesjonalistą. Zobowiązanie pozwanych jako konsumentów winno być zatem wykazane w sposób jasny, jednoznaczny oraz szczegółowy i podlegać możliwości sądowej weryfikacji. Dowody te z kolei winny zostać przedłożone przez powoda w prowadzonym postępowaniu sądowym w celu wykazania swych twierdzeń.

Mając powyższe na względzie sąd orzekł jak w punkcie 1 - 2 wyroku.

O kosztach postępowania sąd orzekł w punkcie 3 wyroku, na podstawie art. 100 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Na koszty postępowania złożyły się opłata sądowa w kwocie 685,00 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400,00 złotych. Powód wygrał sprawę 89,36 % (12.241,82 złotych : 13.698,66 złotych x 100%). Należy mu się zatem kwota 2.771,95 złotych tytułem kosztów postępowania (89,36 % x 3.102,00 złotych).

W związku z tym, że wobec pozwanych sąd wydał wyrok zaoczny, zgodnie z treścią art. 333 § 1 punkt 3 k.p.c., nadał temu wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności (punkt 4 wyroku).

/-/Ireneusz Kawęcki

Sędzia S.R.